

De elfjarige Silke woont met haar moeder in Rotterdam. Als ze op een dag uit school komt, is haar moeder verdwenen. Wel is er een onbekende vrouw in huis, maar die weigert te zeggen waar haar moeder is. Silke moet voorlopig gaan logeren bij haar oom, tante en nichtje Janita in een dorp in Zeeland. Samen met een vriendin probeert ze te ontdekken wat er met haar moeder is gebeurd. Ondertussen moet ze haar draai zien te vinden in Zeeland. Hoewel ze niet goed met Janita kan opschieten, sluit ze voorzichtig vriendschappen met andere kinderen uit haar klas. Maar dan wordt er gestolen. En Silke wordt verdacht...

Leeftijd: 10+

Ineke Kraijo

VERDACHT

VERDACHT

Ineke Kraijo

ISBN 978 90 5116 284 4

9789051162844

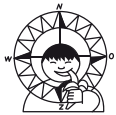
De Vier Windstreken

Ineke Kraijo

Verdacht

Ineke Kraijo

VERDACHT

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Ineke Kraijo
Omslag van Géwout Esselink
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 284 4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Hoofdstuk 1

‘Let straks maar niet op mijn moeder, hoor!’ zegt Silke terwijl ze haar fiets voor de flat zet.

‘Hoezo?’ vraagt Floortje.

Silke haalt haar schouders op. ‘Mijn moeder brult iedere dag “Hallo Silleke!” door de intercom.’

Ze rolt met haar ogen en Floortje giechelt.

‘Silleke?’

Silke knikt. ‘Ja, dat doet ze al jaren. Belachelijk hè.’ Ze drukt op de bel. ‘Nou, daar gaan we, let op.’

De intercom zoemt, maar mama’s stem hoort ze niet. Verbaasd duwt Silke de haldeur open.

‘Kom, we gaan naar boven. Ik woon op de vierde en er is geen lift.’

‘Pfff,’ puft Floortje. ‘Had ik dat maar geweten, dan waren we naar mijn huis gegaan.’

Silke loopt de trap op. Ze gaat sneller dan normaal. Ze wil het niet tegen Floortje zeggen, maar ze heeft een naar gevoel. Mama roept altijd, altijd ‘Silleke’ door de intercom. Waarom nu dan niet?

Achtenveertig treden moeten ze op, 4 x 12. Ze telt ze iedere dag als ze uit school komt. Nu ook. De trap lijkt hoger dan normaal. Stel je toch niet zo aan, zegt ze tegen zichzelf. Er is niets aan de hand. Mama zit misschien aan de telefoon en wil daarom niet door de intercom roepen. Eindelijk is ze op de vierde verdieping en ze rent over de galerij naar nummer 438. Floortje komt hijgend achter haar aan.

‘Nu snap ik dat jij zo dun blijft!’

Silke antwoordt niet. Ze heeft haar ogen gericht op de een na laatste deur van de gang. Mama staat altijd in de deuropening te wachten, maar nu niet. De deur is dicht. Aarzelend belt ze aan. Bijna onmiddellijk wordt de deur opengetrokken door een vreemde mevrouw. Silke deinst achteruit tegen Floortje aan.

‘Dag Silke,’ zegt de mevrouw.

‘Hallo,’ antwoordt Silke terwijl ze de vrouw die voor haar staat onderzoekend opneemt. Ze heeft geen idee wie het is en hoe ze haar naam weet. Ze is niet zo oud, jonger dan mama, en draagt nette kleren: een grijs mantelpakje, een witte blouse en hoge hakken. Haar haren zitten in een ingewikkelde knot.

‘Ik ben Mirjam van Punterswaard,’ zegt de vrouw. ‘Je moeder heeft gevraagd of ik je even op wil vangen.’

‘Op wil vangen?’ eechoot Silke. ‘Waar is mama dan?’

Mirjam van Punterswaard geeft geen antwoord. Ze gebaart naar de deur. ‘Kom binnen.’

Silke snuift. Dit is haar huis, niet van die Mirjam. Ze duwt haar opzij en loopt de hal in. Haar rugzak laat ze op de grond vallen en haar jas gooit ze eroverheen.

‘Kom, Floor!’ Ze kijkt niet of Floortje haar volgt, maar gaat de kleine keuken binnen, schenkt twee glazen cola in en loopt daarmee naar de kamer. Ze geeft Floortje een glas en laat zich op de bank vallen. Floortje komt naast haar zitten.

‘Zal ik een andere keer komen?’

‘Nee!’ zegt Silke fel.

Mirjam van Punterswaard staat in de deuropening. Silke kijkt haar aan.

‘Kun je mij vertellen waar mijn moeder is?’ Ze hoort zelf dat haar stem trilt en ze klemt haar lippen op elkaar. Wat zal Floortje wel niet van haar denken? Floortje is net nieuw in haar klas, gaat voor de eerste keer met haar mee naar huis en dan is mama er niet. Er is alleen een chique mevrouw die ze nog nooit heeft gezien.

Mirjam van Punterswaard schudt met een ernstig gezicht haar hoofd. ‘Nee Silke, dat is niet mijn taak.’

‘Nou, wat moet je dan hier? Ga weg!’ Silke springt overeind, glipt langs Mirjam heen en opent de voordeur.

Mirjam loopt naar haar toe. Ze legt een hand op Silkes schouder.

‘Raak me niet aan!’ Silkes stem is hoger dan normaal. Ze weet het zeker: er is iets helemaal mis!

Mirjam zucht. ‘Silke, alsjeblieft, luister. Je moeder heeft me gevraagd om hier te zijn als je uit school kwam en...’

Er klinkt een mobiele telefoon, een beschaafd tingeltje, geen leuke ringtone zoals op de telefoon van mama. Mirjam neemt de telefoon op. Ze draait haar rug naar Silke toe en zegt zacht: ‘Ja, ik ben nu bij de dochter.’

Dan is het even stil, terwijl er iemand aan de andere kant praat. Silke houdt haar mond. Ze probeert te luisteren wat er wordt gezegd, maar ze kan het niet verstaan.

‘Over een halfuur?’ vraagt Mirjam.

Silke kijkt op de klok. Het is kwart voor vier. Floortje staat op van de bank.

‘Blijf zitten,’ snauwt Silke. Ze bijt op haar lip. Geweldige

Hoofdstuk 2

manier om tegen een nieuwe vriendin te praten! Maar ze wil niet dat Floortje weggaat, dat ze hier alleen is met die vreemde vrouw in haar nette mantelpak.

‘Ja, ik laat het hem vertellen...’ Mirjam fluistert het bijna, maar Silke hoort het toch. ‘... dat is beter voor het kind.’

Het kind! Dat is zij dus. Ze is geen kind, ze is bijna twaalf! Mirjam drukt de telefoon uit en draait zich naar haar om. ‘Over een halfuur komt je oom André.’

Silke fronst haar wenkbrauwen. Oom André is getrouwd met de zus van mama. Hij woont hier tachtig kilometer vandaan, in een of ander boerendorp in Zeeland. Ze ziet hem eigenlijk alleen op verjaardagen.

Wild schudt ze haar hoofd. ‘Ik wil niet dat oom André komt. Ik wil mama!’ Snel kijkt ze naar Floortje. Het klinkt zo kinderachtig wat ze zegt. Toch vliegen de woorden vanzelf haar mond uit. ‘Waar is mama?’

‘Dat zal je oom je wel vertellen.’

Silke strekt haar arm naar de openstaande voordeur. ‘Rot dan op, jij. Ik wacht hier wel alleen op mijn oom!’

‘Nee,’ zegt Mirjam, terwijl ze haar armen over elkaar slaat. Silke trekt Floortje van de bank. ‘Kom!’ Ze loopt met grote passen naar haar kamer en knalt de deur achter zich dicht. Haar oog valt op de lichtgevende rode cijfers van haar radio- wekker: 15.48. Nog een halfuur, dan komt oom André. Dan hoort ze eindelijk waar mama is.

Silke laat zich op bed vallen. Ze trekt haar benen op en slaat haar armen om haar knieën. Floortje komt bij haar zitten. Silke voelt de tranen in haar ogen prikken en ze slikt. Ze wil niet huilen, ze gaat niet huilen! Niet waar Floortje bij is. Ze probeert te denken aan haar mascara, aan de zwarte vlekken die ze onder haar ogen zal krijgen als ze gaat huilen. Ze moet iets doen. Vlug gaat ze rechtop zitten en haalt haar mobiel uit haar broekzak. Ze drukt op de sneltoets.

‘Dit is de voicemail van Ava van der Meeren. Ik kan nu even niet opnemen, maar dat had je zelf ook wel bedacht, want anders kreeg je de voicemail niet.’ Silke hoort de ingeblikte lach van haar moeder op de voicemail en dan klinkt er een piep.

‘Bel me, mama,’ spreekt ze in. ‘Meteen!’

Silke stopt de telefoon terug in haar zak, trekt haar benen weer op en laat haar hoofd voorover zakken. Nu maakt ze zich nog meer zorgen. Mama heeft haar telefoon altijd bij zich; zelfs als ze gaat douchen ligt hij op de wastafel.

Floortje legt haar hand op haar knie. ‘Wat denk je dat er gebeurd is?’

Silke schudt haar hoofd. Ze is te veel in gedachten om antwoord te geven. Er kan van alles met mama zijn. Misschien ligt ze in het ziekenhuis en kan ze de telefoon niet opnemen. Maar dat kan die Mirjam van Punterswaard of hoe ze ook heten mag, toch gewoon zeggen?

‘Vertel eens iets over je moeder?’ vraagt Floortje.

Silke staart voor zich uit. Het beeld van haar moeder komt voor haar ogen; mama, vrolijk lachend zoals altijd. Haar lange blonde haren in een paardenstaart, knalrode lippenstift, een wijde zwarte broek met een veelkleurige blouse en halfhoge laarsjes.

Ze slikt. ‘Mama is, tja, mama is gewoon mama. Of eigenlijk dat ook niet.’ Ze bijt geërgerd op haar lip. Wat is ze nu stom aan het hakkelen. Ze neemt een nieuwe vriendin mee naar huis, dan is haar moeder er niet, wordt er open gedaan door zo’n vreemde vrouw en geeft ze ook nog eens zo’n raar antwoord op een heel gewone vraag. Silke haalt diep adem en begint opnieuw. ‘Mama is helemaal niet streng. Ze is meer een vriendin dan een moeder. Ze is ook pas dertig.’ ‘Dertig?’ herhaalt Floortje. ‘Wat leuk zeg, mijn moeder is al vierenvestig.’

Silke knikt. Ze is er allang aan gewend dat haar moeder altijd jonger is dan andere moeders. Ze is ook leuker, gezelliger, grappiger en veel vlotter. Ze heeft altijd gekke plannen, die ze dan ook meteen uitvoert. Zo heeft ze eens een strand en de zee geschilderd op de muren in de woonkamer, zodat het lijkt of ze thuis vakantie hebben.

‘Mama is er altijd als ik uit school kom,’ zegt Silke. ‘Dan drinken we samen thee met een speculaasje.’ Ze beseft dat het kinderachtig klinkt, maar dat kan haar niet schelen. Ze vindt het fijn om samen met mama thee te drinken, het liefst aardbeienthee. Lekker zoet. ‘Als ik aan mijn huiswerk ga, gaat zij tegenover me zitten tekenen,’ vervolgt ze. ‘Mijn moeder kan echt supermooi tekenen.’

Ze wijst naar de ingelijste tekening die aan de muur hangt, een moeder en een dochter maar in allemaal vreemde kleuren, zachtgroen met knalpaars, de kleuren van haar kamer. Ze ziet hoe Floortjes mond openvalt van verbazing.

‘Heeft jouw moeder dat getekend? Geweldig zeg! Ik wou dat mijn moeder dat kon!’

‘Mama zat op de kunstacademie, maar toen werd ze zwanger en moest ze van school om voor mij te zorgen. Nu is ze postbode.’

‘En je vader?’

Silke haalt haar schouders op. Ze heeft haar vader niet meer gezien sinds ze een kleuter was. Hij is verhuisd naar Canada, opnieuw getrouwd en heeft drie zoontjes gekregen. Halfbroertjes, maar Silke heeft hen nog nooit ontmoet. Dat hoeft ook niet. Ze mist haar vader en broertjes helemaal niet. Ieder jaar met haar verjaardag stuurt hij een kaart met een foto van zichzelf en wat geld. Voor het geld van haar elfde verjaardag heeft ze een tweedehands mobiele telefoon en beltegoed gekocht. Verder hoort ze nooit wat van hem, maar dat geeft niet. Ze heeft het leuk genoeg met haar moeder. Daar past geen vader bij.

Plotseling gaat ze rechtop zitten. ‘Ik hoor iets,’ fluistert ze. Ze houdt haar hoofd wat scheef. Er komt zacht gerommel uit de kamer naast haar, lades worden opengeschoven en de kastdeur piept. Ze springt op. Met twee snelle stappen is ze bij de deur. Ze sluipt de gang in en trekt met een ruk de deur van mama’s slaapkamer open. Mirjam van Punterswaard staat voorovergebogen over de lade met

mama's ondergoed. Ze heeft een plastic tas in haar ene hand en een donkerblauw nachthemd in de andere.

'Wat moet je daar?' snauwt Silke. 'Dit is mama's kamer. Leg die kleren terug en ga weg! Ons huis uit, anders bel ik de politie.' Ze balt haar vuisten en klemt haar lippen op elkaar. Mirjam van Punterswaard schudt haar hoofd. 'O Silke, alsjeblijft. Begrijp het toch!'

'Ik kan het niet begrijpen als je me niets vertelt! Wie ben je? Wat moet je hier? Waarom pak je mama's kleren? Ligt ze in het ziekenhuis? Vertel dan toch eens wat, mens!'

Mirjam zet een stap naar haar toe, maar dan klinkt de bel. Silke ziet de opluchting op het keurig opgemaakte gezicht voor haar.

'Dat zal je oom zijn, ik ga even opendoen.'

'Helemaal niet!' schreeuwt Silke. 'Ik doe open!'

Ze rent naar de deur en duwt zo hard op de knop van de intercom dat haar vingertopje doorbuigt. 'Hallo?'

'Ik ben het, André Dingemans.'

Even later opent ze de deur van de galerij voor haar oom.

'Dag, Silke,' zegt hij.

Hij legt allebei zijn handen op haar schouders en geeft haar een zoen op haar wang. Zijn snor prikt en Silke deinst achteruit. Ze wil geen zoen van haar oom. Ze wil weten wat hij komt doen! Vanuit een ooghoek ziet ze hoe hij over haar schouder naar Mirjam kijkt. Mirjam schudt haar hoofd.

Oom André schraapt zijn keel. 'Ehm, Silke. Kom eens even zitten. Ik moet je iets vertellen.' Hij gebaart naar Floortje. 'Is dat je beste vriendin?'

Silke ziet hoe Floortje haar verwachtingsvol aankijkt. Floortje zit pas een week bij haar in de klas en dit is de eerste keer dat ze afgesproken hebben.

Langzaam schudt ze haar hoofd. 'We zijn gewoon vriendinnen,' zegt ze.

Oom knikt. 'Dan kan ze beter naar huis gaan.'

Silke aarzelt. Als Floortje weggaat is ze alleen met oom André en die Mirjam, maar misschien zullen ze niet vertellen wat er met mama is als Floortje erbij blijft.

Ze draait zich om naar Floortje. 'Ik zie je morgen op school.'

Ze ziet hoe oom André en Mirjam een blik wisselen, alsof ze iets vreemds heeft gezegd. Floortje staat op en loopt naar de kapstok.

'Doeg!'

'Tot morgen!'

Als Floortje weg is, gebaart oom André naar de bank. 'Laten we daar gaan zitten, dan kunnen we praten.'

Hoofdstuk 3

Silke kijkt naar oom André, die recht tegenover haar is gaan zitten. Hij heeft een keurig pak aan, een colbertje en een stropdas met roodblauwe strepen. Hij ziet eruit alsof hij van kantoor direct naar haar toe is gereden.

Oom André schraapt zijn keel. 'Ehm...' begint hij. Hij wrijft over zijn voorhoofd. 'Kijk Silke, ik ehm...'

'Zeg nou toch gewoon wat er is. Waar is mama?'

Oom André slikt. Ze ziet zijn adamsappel heen en weer gaan.

'Ja, nou, ehm... Je moeder kan even niet voor je zorgen, dus moet je met mij mee. Je kunt bij ons logeren.'

Silke schudt wild haar hoofd. 'Dat kan niet. Ik heb morgen een proefwerk geschiedenis. Ik kan niet zomaar midden in de week bij jullie logeren.' En ik wil het ook niet, denkt ze erachteraan. Ik moet er niet aan denken om me te begraven in zo'n boerendorp. Ik ga daar dood van verveling! 'Waar is mama dan?'

Oom André kijkt de andere kant op. Silke ziet hoe Mirjam haar hoofd schudt.

'Doe toch niet zo stom, allebei. Vertel het me gewoon!'

Oom André pakt haar handen. Hij heeft stevige, wat zwerterige handen.

'Dat kan echt niet, Silke. Ik kan je niet meer zeggen dan wat ik gedaan heb. Je moeder heeft me gevraagd of je bij ons kunt logeren en dat kan. Ga je spullen maar pakken.'

Ze hoort aan de klank van zijn stem dat hij het meent, dat

hij niets meer zal vertellen. Snel veegt ze over haar ogen. 'Voor hoeveel nachten moet ik inpakken?'

Mirjam geeft antwoord. 'Dat weten we nog niet. Misschien is je moeder morgen weer thuis en anders over drie dagen en vijftien uur.'

Drie dagen en vijftien uur. Wat raar, zeg! Waarom niet drie dagen en veertien uur, of drie dagen en zestien uur? Maar dat vraagt ze niet aan Mirjam. Het enige wat ze zegt is: 'Beloofd?'

Het is opeens heel belangrijk voor haar dat ze precies weet hoelang de logeerpartij gaat duren. Ze ziet dat Mirjam wat ongemakkelijk met haar voeten in de chique pumps heen en weer schuifelt, zwarte schoenen onder een donkere panty en een grijs mantelpakje. Zo saai, mama zou nooit zoiets kleurloos dragen.

Mirjam zucht. 'Nee, dat kan ik je niet beloven. Als je moeder er over drie dagen en vijftien uur niet is, dan kan het wel dertig dagen duren of langer.'

Dat laatste zegt ze heel, heel zacht. Silkes mond valt open. Een maand! Een maand logeren in dat gehucht bij haar suffe nichtje. Oom André woont in een dorp in Zeeland. 's Zomers is het daar heel leuk. Ze is er al een paar keer in de grote vakantie met haar moeder geweest. Dan logeerden ze in het huis van haar oom en tante, terwijl die zelf op vakantie in Zuid-Europa waren. Afgelopen zomer nog. Toen is ze twee weken met haar moeder in Zeeland geweest. Haar oom, tante en nichtje zaten vier weken in een hotel in Portugal. Silke en mama waren met de bus gegaan en hadden een heerlijke vakantie gehad. Mama had

hele dagen in de duinen zitten tekenen en Silke had iedere dag gezwommen en was superbruin geworden. Maar nu, in januari, wil ze daar echt niet zijn. Bovendien zijn haar oom, tante en saaië nichtje Janita erbij. En het kan ook niet. Over een paar weken begint de Cito-toets. Ze is er al weken zenuwachtig voor, want ze wil heel graag naar de havo. Meester Erik zegt dat ze zich geen zorgen hoeft te maken, dat ze makkelijk naar de havo kan en dat de Cito-toets maar een moment-opname is. Maar dan moet ze wel op haar school zijn en niet ver weg in een dorp in Zeeland. Langzaam staat ze op en loopt naar haar kamer. Ze pakt spullen voor drie dagen, dan is ze echt weer terug. Ze gaat niet een hele maand bij haar oom en tante wonen. Dat doet ze gewoon niet!

Silke kijkt uit het autoraampje en ziet water. Grote, zwart-blaauwe golven beuken tegen de stenen op de dijk.

‘We rijden nu op de Brouwersdam,’ vertelt oom André. ‘Dat hoort bij de Deltawerken. Rechts van ons is de zee en links is het Grevelingenmeer. De Brouwersdam is zes kilometer lang. Nu is het niet ver meer. Ik heb altijd het gevoel dat ik thuiskom als ik over deze dam rijd.’

Silke antwoordt niet. Ze heeft geen zin in een aardrijkskundes. Ze heeft nergens zin in en ze is misselijk. Het is warm in de auto en de ramen beslaan steeds. Mama heeft geen auto. In Rotterdam is dat helemaal niet handig. Ze doen gewoon alles op de fiets of met de tram.

‘Ik denk dat tante Connie het eten wel klaar zal hebben.’ Silke blijft naar buiten kijken, naar de donkergrijze wolken die door de lucht jagen alsof ze tikkertje met elkaar spelen.

Morgen, zegt ze tegen zichzelf. Morgen is mama gewoon weer thuis. Of anders over drie dagen, drie dagen en vijftien uur. $3 \times 24 = 72$. $72 + 15 = 87$. Nog zevenentachtig uur, dan is ze gewoon weer thuis, bij mama.

Oom André rijdt de oprit van zijn huis op. Silke kijkt er naar alsof ze er voor het eerst is: een vrijstaand huis van rode baksteen met een grote tuin eromheen. Heel anders dan de flat waar zij met mama woont. Nog voordat oom André zijn sleutel heeft kunnen pakken, wordt de deur opengetrokken. Tante Connie stapt naar buiten en slaat allebei haar armen om Silke heen.

‘Och kindje, kindje toch!’

Ze streelt Silke over haar haar. Oom André kucht waarschijnlijk en tante Connie laat haar abrupt los. Ze zet een stap naar achteren. Het valt Silke op dat haar tante heel wit ziet en dat haar ogen rood zijn, alsof ze gehuild heeft.

‘Kom, Silke,’ zegt tante Connie, terwijl ze een hand op Silkes rug legt. ‘Ik wijs je even waar je kunt slapen, dan gaan we daarna aan tafel.’

Ze loopt voor Silke uit een lange gang door. Er liggen roomwitte tegels op de grond en Silkes hakjes tikken er luid op. Ze gaan een brede trap op met rode vloerbedekking op iedere trede. Ze komen in een ruime hal met vier deuren. Tante Connie wijst naar de rechterdeur.

‘In heb een bed in het strijkkamertje gezet. Het leek me fijn voor je als je een eigen kamer kreeg, maar ik kan ook een matras in Janita’s speelkamer leggen.’ Tante Connie doet de deur open.

Hoofdstuk 4

Silke kijkt om zich heen. Ze ziet een ruime kamer met witte muren, houten parket op de vloer en een logeerbed met een rood dekbed. Daarbovenop zit een grote witte knuffelijsbeer. In de hoek staat een bureau met een rode bureaustoel. Tante Connie heeft de strijkplank gelukkig weggehaald.

‘Ik hoop niet dat je het te klein vindt, anders wil ik wel een matras op zolder leggen, hoor! Daar heb je veel meer ruimte.’

Silke schudt haar hoofd. Ze moet er niet aan denken om te slapen in Janita’s speelkamer, waar haar nichtje ieder moment binnen kan lopen. En deze kamer is helemaal niet klein. Hij is een heel stuk groter dan haar kamer thuis, maar wel minder gezellig. Nou ja, het is vast maar voor één nachtje. Morgen slaapt ze gewoon weer thuis.

Ze doet haar best te glimlachen naar haar tante. ‘Het is prima, hoor.’

‘Fijn, dan gaan we nu gauw aan tafel. Janita zal het wel leuk vinden dat je er bent.’

Achter tantes rug trekt Silke haar neus op. Als Janita nog net zo is als de laatste keer dat ze haar zag, zal ze het helemaal niet leuk vinden. En Silke ook niet! Ze haalt diep adem. Hoofd rechtop en achter tante aan lopen. Morgen is ze weer thuis.

‘Tante Connie, is het goed als ik naar bed ga?’

‘Nu al?’ roept Janita. ‘Ik dacht dat jullie uit de Randstad feestbeesten waren die iedere avond uitgingen en pas om twaalf uur gingen slapen.’ Ze lacht er zelf om, een hoog, hinnikend lachje, als van een paard.

Silke kijkt haar boos aan, maar voor ze kan antwoorden zegt tante Connie scherp: ‘Doe niet zo vervelend, Janita. Als Silke wil slapen, moet ze dat zelf weten. Welterusten, Silke.’

Silke loopt naar haar kamer en gaat op haar zij op het rode dekbed liggen. Ze is blij dat ze de kamer uit is. Ze pakt de grote witte knuffelijsbeer. Hij is zacht en ruikt naar wasmiddel. Ze klemt hem in haar armen en duwt haar neus in de witte vacht. Zacht wiegt ze heen en weer. De tranen, die ze de hele dag tegen heeft gehouden, rollen over haar wangen. Ze veegt ze niet weg; er is nu toch niemand die haar ziet. Opeens gaat haar mobieltje.

Mama! denkt ze meteen. Ze heeft wel twintig keer geprobeerd om mama te bellen, maar steeds kreeg ze de voicemail. Ze grijpt naar haar telefoon en ziet op het schermpje ‘onbekend nummer’.

‘Met Silke.’ Haar stem klinkt wat ademloos.

‘Hoi, met Floortje.’

Silke ademt uit. Ze vindt het leuk dat Floortje belt, maar het is mama niet. Het is mama niet!

Ze moet iets zeggen. ‘Hoi.’